

ΣΤΟ ΒΕΝΙΖΕΛΟ,

Ἀκούραστα καὶ θαρρελὰ τὰ χρόνια Σου κυλοῦνε
γιὰ τὴ ζωὴ Σου πάντα εὐχετ' ἡ Πατρίδα,
Ὅταν οἱ μαῦρες συννεφίες τὸν κίνδυνον μετροῦνε
ἢ τῆς φυλῆς μας οἱ ἐχθροὶ σηκώνουν κεφαλὴ
Σ' Ἐσὲ στηρίζει κάθε τις ἐλπίδα
οὐ εἶσε πρόμαχος φρουρὸς ἐν ἐπιφυλακῇ.

Τι κι' ἂν φθονοῦνε ἄνθρωποι μικροὶ τῇ δόξᾳ Σου;
δὲν εἶν' τὸ μῦθος ἱκανὸ νὰ σταματήσῃ τὴ Δοῦσα
καὶ ἄς ὀργιάζ' ὁ φθόνος καὶ ἄς σπασταρᾷ ἡ λῦσσα
Σοῦ στήνουν φονικὰ πολλὰ καρτέργια
ἔριξαν τουφεκιὰς καὶ βόμβες στὴ Σκιά σου ἴσια
τῶν δολοφόνων μαῦρα καὶ κατηραμένα χέργια

Κι' ὁμως, δόξα Ἕλληνες στὸν θεὸ τοῦ ἔθνους π' ἀγρυπνᾷ γι' Αὐτόνε
γρήγορα φθάνει ὁ ἐξιλασμός
Ἄπ' τὸν Οὐρανὸ πέφτει ἄγρια τιμωρία
Θεϊκὴ κατάρα ὀργὴ κεραυνὸς
καὶ σαρώνει τὴν ὀμαδικὴ μορῆ
γιὰ νὰ μένη πάντα δεῖγμα πλάνης μαρασμός.

Σεπτέμβριος 1934

Ζ. Α. Μακατοῦνης

